

[Sigsgaard.]

Jeg behøver ikke at sige, at vi i VS selvfølgelig er imod noget sådant.

I alt er det 300 mill. kr., arbejdsgiverne skal have, uden at der viser sig så meget som en bekymret rynke på panden hos medlemmerne af regeringspartierne. Jeg finder anledning til lige at minde om, at under behandlingen af det forrige punkt på dagsordenen, hvor jeg tillod mig at foreslå, at alle pensionister skulle have den samme pension, uanset om de var gift eller ej, sagde socialministeren — og det var efter hendes opfattelse tilstrækkeligt svar på mit spørgsmål — at det ville koste en 300-400 mill. kr., og så sagde hun ikke mere, for så gik hun ud fra, at alle her i salen kunne se, hvor urimelig og umulig en sådan tanke var for tiden. De kunne ikke få 300-400 mill. kr., men her er det altså et tilsvarende beløb, 300 mill. kr., man udlodder til arbejdsgiverne uden tilsyneladende så meget som at bekymre sig om det.

Jeg synes, at i stedet for at angribe dyrtidsreguleringen, som både tidligere regeringer og denne regering gør, skulle arbejdsmarkedets parter prøve på at forbedre den, og dér, hvor det er folketingets opgave, skulle folketinget sætte ind på det. En dyrtidsportion for en arbejder er kun på 35 kr. pr. måned, men for en departementschef er den vel på flere hundrede kr., så vidt jeg ved. Det er jo helt vanvittigt, og det tror jeg næsten alle kan se; departementschefen kan jo umuligt spise 10 gange mere end en arbejder, det kan ikke lade sig gøre. En dyrtidsportion svarende til forøgelsen af et gennemsnitsbudget ville betyde, at portionen skulle være på ca. 80 kr. om måneden, vil jeg skønne. Hvorfor så ikke prøve på at få gennemført det, anbefale, at det gennemføres, at fra nu af får alle 80 kr. mere, hver gang pristallet udløser en ny portion? Det ville give arbejderne ordentlig dækning, og de højtlønnede klarer sig jo nok med noget mindre. I øvrigt er en vis lønudligning — og jeg er selvfølgelig ikke blind for, at en sådan reform vil give en vis lønudligning — slet ikke af vejen. Her tror jeg ikke regeringen kan komme og sige, at en sådan reform vil koste en hel masse hundrede mill. kr. Det kan jo være, vi kan få regeringen til at regne det ud ved lejlighed. Men jeg tror, at det nogenlunde ville hvile i sig selv, forstået på

den måde, at det samlede beløb, som en dyrtidsportion koster, efter et sådant forslag om 80 kr. til alle ville blive det samme som det, en dyrtidsportion efter det nuværende helt urimelige system koster. Så jeg skal bare kaste den tanke ind i debatten her og håbe, at den spirer rundt omkring, først og fremmest i de forhandlinger, der snart skal føres mellem arbejdsmarkedets organisationer.

Hanne Reintoft: At indkomspolitik er overførsel fra lønmodtagerne til erhvervslivet, fremgår faktisk tydeligt af dette lovforslag, hvor man foreslår, at erhvervslivet skal have $2\frac{1}{2}$ gange det beløb, der er indbetalt af arbejdsgiverne til ATP for oktober kvartal 1970 og januar kvartal 1971. Man pålægger befolkningen en ekstra social forbrugsskat med stærk social slagside, man truer med at gribe ind i de forestående overenskomster, så denne lønforringelse ikke kan indhentes, man sørger for at muliggøre prisstigninger, og så tager man oven i det hele et beløb fra statskassen og overfører til de organiserede arbejdsgivere som helhed.

Nu vil jeg meget nødig ind i den diskussion, der blev ført i fredags om, at man skal yde tilskud til nogle arbejdsgivere og ikke til andre. Med det økonomiske system, regeringen hylder, må arbejdsgiverne klare sig selv og på arbejdsmarkedet ved frie overenskomster komme til rette med lønmodtagerne om lønnen. Det er en køn samling liberalister, der sådan kommer vandrende og skal have statstilskud hver og én. Kan arbejdsgiverne ikke klare sig, og går det ud over nødvendig industri, må staten selvfølgelig overtage den produktion; det har flere gange været påpeget, f. eks. for byggematerialeindustrien og for medicinalvareindustrien. Ikke fordi jeg vil påstå, at det endeligt vil løse lønarbejdernes ringe vilkår i vores samfund; de løses ikke, før vi baserer samfund og produktion på fælles eje af produktionsmidlerne og på fælles administration af disse, ganske løsrevet fra noget som helst samarbejde med privatkapitalinteresser.

De begrundelser, vi har hørt for at komme med forslag om dette særlige arbejdsgivertilskud, har enten været urigtige eller ganske simpelt hen i vejret. Der er ikke nogen som helst grund til at tro, at en særlig styrkelse